



1960 წელი საკვანძო წელია იტალიური კინოს ისტორიაში. ერთი წლის განმავლობაში, იტალიაში გამოშვებული იქნა ფელინის *La Dolce Vita* (ტკბილი ცხოვრება), რომელმაც შეაბიჯა ბურჟუაზიული საზოგადოების ტაძარში - მდიდრულში, თავშეუკავებელში, ღრმად სასოწარკვეთილში; *Rocco e i suoi fratelli* (როკო და მისი ძმები) - ნეორეალიზმის მამის, ვისკონტის ერთ-ერთი შედეგური, რომელიც მოგვითხრობს ლუკანიიდან ჩრდილოეთ იტალიაში გადასახლებულ ოჯახზე, სტილით, რომელიც განსხვავდება მისი წინა ნაწარმოებების ნეორეალისტური პოეტიკისგან და ბოლო, მაგრამ არანაკლებ მნიშვნელოვანი - ანტონიონის *L'avventura* (თავგადასავალი), ერთ-ერთი ნამუშევარი, რომელიც, ალბათ, ყველაზე მეტად წარმოადგენს ახალი პოეტიკის წინამორბედს, არის ეგზისტენციალური ფილმი, რომელიც ავლენს კომუნიკაციის არქონას და გაუცხოებას, რაც საფუძვლად უდევს სასიყვარულო და მეგობრულ ურთიერთობებს.

წარსულის პოეტიკასთან კავშირის გაწყვეტა, რომელიც იმ წლებში ევროპასა და მსოფლიოს სხვა ქვეყნებში დაიწყო, თავისი უდავო მრავალფეროვნებით იტალიაში გაძლიერდა. ახალგაზრდები ინოვაციური და დაბალბიუჯეტის კინემატოგრაფიით არიან დაკავებულნი, კერძოდ, ფრანგული „ახალი ტალღით.“

როგორც საფრანგეთსა და კანადაში, ასევე იტალიაში, წარმოიშვა კინემატოგრაფიის ახალი სახეობა, რომელსაც ისტორიების გადმოცემა დოკუმენტური ფილმის ნარატიული პოეტიკით სურდა, სახელწოდებით *cinema verità* ანუ, რეალური კინო. ზოგიერთმა ავტორმა წარმოუდგენელი მტკიცებულება დატოვა თავისი დროისა და ქვეყნის შესახებ, ასევე ადამიანების შესახებ, რომლებიც მანამდე არასოდეს გადაუღიათ კინოში. იტალიაში ამ ტიპის კინო კარგად არის წარმოდგენილი პიერ პაოლო პაზოლინის *Comizi d'amore*-ით (სასიყვარულო შეხვედრები). ფილმში შეგროვებულია ისტორიები იმ პერიოდში ხალხის სექსუალური ცხოვრების შესახებ: იტალიის ჩრდილოეთიდან სამხრეთისკენ, ქალაქიდან სოფლად, სხვადასხვა ასაკის, სოციალური და კულტურული წარმომავლობის ხალხში. ფილმი, ამგვარად, გვიჩვენებს საზოგადოებას ზუსტ ჭრილში, რომელსაც ახასიათებს განსხვავებების უფსკრული, ეპოქას, როცა ახალგაზრდებმა და ქალებმა ქალაქებში თვითდამკვიდრება დაიწყეს, ხოლო დანარჩენი იტალია სოფლად და ჩამორჩენილად რჩებოდა.